

ВИСМАРТВЕЛО, АБО АСФАЛЬТНИЙ ФУТБОЛ

Сакратвело – так грузини називають свою країну.
 «Якщо ви в гостях випили лишнього і не бажаєте сісти за кермо своєї машини, то спокійно викликайте поліцію, попередивши, що не хочете створювати аварійної ситуації на дорозі. В подаль за таку поведінку поліцейські доставлять вас в автомобіль до вашого дому. І це все абсолютно безплатно!» (30 цікавих фактів про Грузію).
 Нам би такі!

ЕКСПЛУАТАТОР ТРУДОВОГО НАРОДУ

Кілька років тому у приміській Зорянській сілщині я побачив кавказького зовнішності свого старця – ніякого зросту, з неопланим обличчям, схожого на божка. Щось знайоме було в цій людині, але хто вона – ніяк одразу не міг згадати. І лише через певний час мій мозок виключив свої «ідентифікаційні» звички («Так це ж Ломадзе»). Що робить цей «дритий» в приміській сілщині мене якось мало займало, але спогляди нахиливши одразу...

Резо Алоплоніч Ломадзе на початку 70-х років був тим дилемом, який на здорове цютовіве тіпа радянської економіки насаджував згубні бацилли кривошерпивоного капіталізму. Ломадзе був експлуататором, а за Карлом Марксом всяка експлуатація, окрім, звичайно, з боку держави, є аморальною.

Цей чоловік з числа одноплебнічків-грузинів склотив спартанську бригаду асфальтувальників, і роз'їхавсь безмежними просторами Радянського Союзу в пошуках вигідного підряду.

Звичайно, що у принципі нічого поганого Резо Алоплоніч не робив. От він приїхав у зорянський колгосп-мільйонер, одразу зорієнтувався, що це саме те, що йому треба: господарство з розмахом веде будівництво, зводить житло,

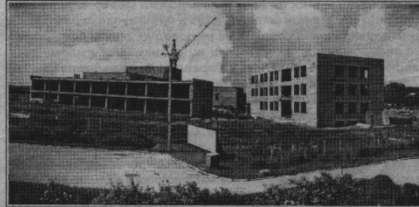
цілу бригаду та увів в дію асфальтний цех, ставлення до нього з боку голови змінилося. Пліотинський цінував ділових людей, бо і сам був такий. А як же бути з радянським Фемідою?

Голова добре знав, що такі суб'єкти, як Резо Ломадзе, здібнішого сидять у тюрмі. Мати з такими справами ризиковано. «Але якщо до сих пір не сидить, значить, мужик він на плаву», – мабуть, розмірковував голова. – А щодо мене, то ще за часів будівництва консервного заводу сам секретар обкому Іван Мозговий сказав на якомусь пленумі, звертаючись до свесвідільних партійних упирів-мінюників, щоб до «Пліотинського і Воловова (голова передового колгоспу в Гоцандському районі) не плагти і не заважали працювати».

ТРУДОВА ВАХТА І КАБАНИ-ИНВАЛДИ

Словом, діло завертілося. За кілька років у «Зорі» грузини зробили дійсно багато – асфальтували виробничі майданчики, слаські вулиці, проклали нове покриття по кільцю дороги Сморжів-Диків-Білів-Старожуків-Голішів-Застав'я. Навіть заасфальтували бігові дорички на зорянському стадіоні – до сих пір стоять, тобто лежать.

Грузинам платили набагато більше, ніж місцевим працівникам. Розповідали, ледь знайшлися люди, які допомогли його поховати...

Так виглядала центральна площа Зорі, коли в село приїхали грузини...

Останні роки життя Ломадзе прожив у самотності і бідності. Розповідали, ледь знайшлися люди, які допомогли його поховати...

НАШІ ХЛОПЦІ НЕ ГРІШІ

Поступово грузинів у бригаді асфальтувальників почала витісняти місцева чоловіча робоча сила. Начальником дільниці дорожнього будівництва багато років пропрацював Василь Пилигчук, а бригаду очолював Георгій Шніт. У віданні дорожньої дільниці був і новий газифікований асфальтобетонний завод, самотужий збудований в глибині промзон колгоспу з ініціативи головного інженера-будівельника Володимира Суходольського. Але мабуть-то за квазію Володимира Пліотинського. Володимир Григорович Суходольський як досвідчений будівельник добре знав, що будь-яка ініціатива має бути покареною. Багато зробив для уведення заводу в дію і його стабільної роботи, досвідчений механік Володимир Шилок, завідає Василь Пилигчук і Георгій Шніт, начальник

навіть батареї опалення, які у воєнничому запалі сторони зривали із кригленя. Іншим місцем стійких сутинюк були ресторани на другому поверсі старого торгового центру і новий зорянський дерев'яний танцюмайданчик, що знаходився у парку на місці нинішнього камінного.

Переважна більшість учасників тієї зорянської українсько-грузинської стосунки обрости багатьма веселими історіями, які до сих пір пам'ятає старше покоління.

Шофером службового «обізна» парторга колгоспу Олексія Ярцева був Василь Ярмолюк з Дерев'яного. Якось Ярцева каже йому:

– Гоїдь-но на асфальтній заводі, там є такий Гулівер Джаламбон Джилабау. Привези-но його до мене, він мені потрібний.

Василь говорить:

– Він краще наліщить мені на папірці, бо я забув...

Друзі і колеги по роботі (зліва-направо): Шота Мамахахлісі, Прокоп Картозія і Михайло Карчава.

фермиї заводу, прокладає дороги – сповом, без асфальту і асфальтувальників аж ніяк. З кавказької прохливисті і комунікабельності Ломадзе їде на ділове знайомство з головою колгоспу, тоді уже Героєм соцпраці Володимиром Пліотинським. А Володимир Антонович якраз асфальтувальники були краще потрібні. Від державних організацій їх не відірвали, а своїх ще не виростили.

У голови уже був досвід співпраці з грузинами. До Ломадзе першим асфальтну стежку до «Зорі» програвував певний Борис (правдивше нікто зі старожилів не пригадав), бригада якого наприкінці 60-х асфальтувала територію новообудованого сивинно-комплексу поблизу Оржева. Пізніше Борис і Резо тонок взаємодії не знайшли. Борис виїхав у Білгород, і там його сліди загубилися.

Перший примітивний асфальтний цех спорудили неподалий автошляху, поруч з підвизною залізничною колією. Ломадзе доставляв для нього якісь деталі агрегати.

Для характеристичних таких людей, як Ломадзе, Пліотинський і у кулуарах любив застосовувати слово «жуклик». Але коли цей «жуклик» оперативно привіз у «Зорю комунізму

ше, аніж пізніше своїм дорожникам, які прийшли ім на зміну. В розпад сезону робіт «кавказькі пролетарі» одержували зарплатню навіть у 800-900 рублів на місяць – величезні на той час гроші. Це дозволяло їм вести досить розумне життя у вільний від роботи час. Вони ніколи не жакували грошей на харчі, випивку і усілякі сільські розваги.

Спочатку грузини поселилися у номері готелю торгового центру. Зараз його називають старим торговим центром, а тоді він був новий, не так давно збудований. Готельні номери знаходились на другому поверсі не торгових приміщень. Зараз в цих не торгових приміщеннях жив неподалий у багатоповерховому будинку № 4 і добре пам'ятаю, як грузини апліту з відкритих вікон готелю на віддалі знайомилися із зорянськими дітьми, галантно пропонуючи їм зайти у гості. Дієчата, здібнішого, тех були прийхрощені, переважно з поліських районів.

Треба сказати, що робота асфальтувальників у ті часи була дуже важкою. Грузини вручну рубали кам'янілий нафтобитум, розіраївали його, додавали щебеневий відсів, варили суміш, доводячи її до готто-

ОСОБЛИВОСТІ ЗОРЯНСЬКОЇ КУХНІ

Бригадиром асфальтувальників був певний Вахтанг Мамахахлісі. Працював у бригаді і його брат Шота. Вахтанг роз'їхався на рідкисному у той час автомобілі – білий «жигуляк». Разом з Ломадзе він складав вариний танкер асфальтувальників. За довіреністю Резо і Вахтанг одержували продукти у колгоспному магазині. Здебільшого, на себе і на бригаду брали спиртне (його тоді масово продукували на колгоспному консервному заводі), але в накладній писали «верхшове масло», «олія», «макаронни», «крупи» і т.п. Вся колгоспна бухгалтерія потім реготала, коли виявилось, що кожен грузин за місяць «з'їдав» ядлик масла і не один літр олї.

Резо Алоплоніч, не дивлячись на всю свою прохливистіть, видно, мав певні авантюрно-кримінальні нахили. Розповідали, що у сусідній Волинській області він нагосць «пріграв», ніяких років провів за ґратами. Так замаши аж ніяк не клеїлися з його зовнішньою поважністю. Вою місячну зарплату асфальтувальники він одержував сам, зрїбав її у портфелі, а дані у вузькому колї бригади розпочинався ритуал подїлу грошей – виключно на засадах соціалізму, тобто, кожному по праці. Щоправда, ступінь трудового внеску кожного визначав сам Ломадзе.

Якось на свій квітлий він запросив мого батька, який у той час працював заступником голови колгоспу. Батько, повернувшись з бенкету, цїрив сміявся, розповідаючи, як один із друзів Ломадзе в його честь випросив такий тост:

– Я хочу випити за здоров'я дорогого Резо Алоплонічича не тому, що в нього три квартири: одна в Поті, друга в Тбілісі, а третя в Рівному. Ми текне у собачій будї живемо! Хочу випити за нього не тому, що у нього п'ять козаків. Ми тек самі не симо! І не тому, що в нього кілька машин. Ми тек пішки не ходимо! Я хочу випити за здоров'я дорогого Резо Алоплонічича, як за вірного ленці!

Довелось навіть направити робітників Олександра Сергїєвуха із Зорі та Григорія Кузьмича з Грабова на курси газоператорів.

У 70-х – 80-х роках щороку зорянська дорожня дільниця виконувала обсяг робіт рівносильний прокладанню шести-десяти кілометрів асфальтної дороги шириною у 6 метрів. Так що, шановні зорянці, як і жителі навколишніх сіл, дякуйте їм за це!

«Бригада зорянських асфальтувальників за роботою». Фото радянське його вестіюного відомого фотомайстра Володимира Ларґанка.

те-зусиллям перших колгоспників. Але ж люди! На переговори з куларем вони направляли когось із довірливих хлопців, вручили йому перед цим «дїя бартер» пляшку самогонки. У грузин харчі були розшні – вони чудово готували м'ясо, рибу-намбулу, які чомусь видавали перевагу. Самогонку нашу теж любили. Невдовзі посланець повертався на зернітк з повною міською страв, що так заманливо парували...

КАВКАЗЬКІ ПРІЗВИЩА
 Поступово зорянці звикли, що грузини постійно прикуті в їхньому селі. У ті далекі радянські часи тема «дружби народів» для усіх була звичною і прийнятною. Хоча інколи мали місце і сутинки. Наприклад, малі час танців у сільському клубі (ох же ця жіноча стаття!). У хді шши

то кажуть, люди на своєму місці. Але ж люди! На переговори з куларем вони направляли когось із довірливих хлопців, вручили йому перед цим «дїя бартер» пляшку самогонки. У грузин харчі були розшні – вони чудово готували м'ясо, рибу-намбулу, які чомусь видавали перевагу. Самогонку нашу теж любили. Невдовзі посланець повертався на зернітк з повною міською страв, що так заманливо парували...

Віктор ПАРФЕНЮК.
 Далі буде.

ВІСЬМАСЯТИ РІКІВ НАЗАД, АБО АСФАЛТНИЙ ФУТБОЛ

Закічення. Початок у № 23 від 17.11.2017 р.

ТРИ ФУТБОЛЬНИХ ПОКОЛІННЯ

...Через кілька років на зміну вище названому складу команди прийшли хлопці із Зорі, Клеваня і Новосава: брати Юрій і Віктор Шмакові, Георгій Хіночик, Василь Фролов, Богдан Хом'я, Олександр Фінчук, Андрій Онопрійчук, Михайло Любич, Анатолій Сосницький, Олександр Столяр, Микола Мачука, Юрій Мацуфа, Володимир Попішук, Микола Тимчук, Богдан Юзефчук, воротарі Віталій Фізик і Юрій Терещеня, захисники Віктор Усенко, Микола і Анатолій Бориси автор цих рядків.

На «підході» були молодші Микола Сасько, Ярослав Шарпапа, Валерій Самчук, Віктор Сатушок, Анатолій Стоянчук, Сергій Оліфір, Олександр Лиманський, Віктор Тимчук, Володимир Гуманюк, Віктор Федорко, Леонід Білан, Володимир Нездюк, Григорій Белка, Юрій Сасько. Спочатку вони грали за команду юнаків, а потім багато хто з них перейшов в основний склад.

Богдан Хом'я прекрасно грав у захисті, гостро атакували Хіночик і Фролов, а саме потужно на полі виглядав капітан команди Віта Шмаков, який був схожим скоріше на штангиста-ажурника, аніж на утрафічному мажданьку суперника.

Після таких кульбیتів суддя, як правило, призначав пенальті, який сам «постраждалий» і пробирав.

Кілька грузинів-асфальтувальників проявили себе справжніми футбольними талантами, одразу влившись в колектив. На матчі в села району, як правило, команда іздала критич «66-м газетом». Нас завжди супроводжував секретар комітету комсомолу колгоспу Валерій Пламачевий. Перемогу могли і «замотати». Валерій Іванович тільки одному йому відомим шляхом роздобував на консервному заводі лічак смородинового вина і команда десь на узліссі, а то і в колгоспній їдальні доводилося святкувати перемогу. Віта Шмаков в таких випадках разом з новобітними співаки невеселим хоромим колективом пісню, яка закінчувалась словами: «А моя Марфута упала с парашута».

Про що співаки грузини і по цей день залишається таємницею.

Вони теж часто пригодили усім вином, ніколи виставляли і дорогий коньячок. Сини Скартелов, на відміну від нас, могли це собі дозволити. Усі ми були друзями, і я думаю, якби зараз трапився можливість зустрітись, зустріч ця була би найкращою душевною. Якщо відверто – грузини нас ніколи не дратували. Навпаки, ми ставились до них дуже добре, як і вони до нас. Бо були вони хлопцями простими, віяверними, щедрими, не підступними. І дійсно добре грали у футбол.

По-справжньому обдарованим футболістом був зорянським Микола Сасько. Від природи він володів унікальним дриблінгом, потужним дальнім ударом. Серед уболівальників Микола навіть отримав престижне прізвисько «Марадона» – від прізвища тодішнього аргентинського футболіста Віртуоза... Коли рано пішов із життя, але один

із місцевих футбольних турнірів його друзі називали в його честь. Так, ім'я Миколи Сасько стало символом того яскравого періоду зорянського футболу тепер уже тридцятилітньої давності... Чимало зробив для розвитку зорянського юнацького футболу гравець команди, граючий тренер, тренер Микола Скляр. Підніс він привів не одну зорянську юнацьку команду до перемоги у різного рівня футбольних турнірах. А головне – зростає багатий здебільшого футболіст. Як яскравий футбольний фахівець Микола Михайлович назавжди увійде в історію зорянського і районного футболу.

Мій батько, Олексій Прокопович Парфенюк, у середині 70-х

родної вологосни пам'яті радянського розвідника Скопенка, у Володимира Антоновича на той час існував привілей. Службові «Волли» Рівненського обкому партії починалися з цифри «80», а райкомівські – з «70». Машина з такими номерами практично не зупиняли дашкини, мало того, завжди віддавали честь із пасажиром. Плотинський – єдиний із керівників непартійних структур того часу мав номер автомобіля, що починався на надтожучку для усіх простих «смертьчих» району цифру «70»...

Не дивлячись на це, зорянського голову на автошляху дашкини тримали тоді «на приколі» хвилину по п'ять. То була, на думку голови, абсолютна зухвальста! Але, видно, і ту давні часи, як і в

першості з футболу серед колективів фізкультури добровільного спортоваристів «Колос», яка проходила на Одещині у м. Татарбунари, серед шести фіналістів виборота «бронзу».

...Може, якийсь прізвисько футболіста з віддалі років я і забув, тож нехай мене вибачать ті, кого, можливо, не назвав. Додам, що футболісти усіх трьох згаданих поселень грали практично «за та», на голому ентузіазмі. Не могу сказати, скільки сдержували за гру ветерани, – думаю, що нічого, – ми ж ставили галочку у платіжній відомості, у якій нам прописували розгисатися спортивником Олександр Сергетта, – у красочному випадку навпроти суми в 4 карбованці за гру.

У філософії тодішніх радянських грузинів та інших кавказців, часто було присутнє переконання, що будь-який начальник автоматично мав бути дуже заможним суб'єктом. Батько же мій був чесний начальник. Я це знаю. Він до ніякого нетрудового молотку не прапнув, бо це було йому чуже. Для себе і своєї родини нічого за хиття суцільного матеріального він так і не придбав...

Але до Гурма це не могло дійти. Гурма цього не м'яувати – як так – начальник і без машини? Та воротар він дійсно був талановитий, просто рідкісний...

Гарно виглядали тоді на футбольному полі Гур Сурупава, Геннадій Тиртія, Рамін Конджарія. Рамін за усіх нас виглядав на голову вище. Йому навіть пропонували стати гравцем рівненського «Авангарду», однак він відмовився.

Головним суперником в першості району для зорянців тривалий час вважалася футбольна команда з колгоспу «Україна» (с. Малій Шпаків). Наші зустрічі на футбольному полі перетворювалися на справжній «дербі». Колгосп «Україна» в районі був у числі передових господарств, ним керував великий любитель спорту, свого часу кандидат у майстри спорту СРСР з гирьового спорту Олексій Якович Гуровський. І «Зоря», і «Україна» часто ставали фіналістами успішних районних футбольних турнірів, які у ті часи були популярними.

Грузинський темперамент бурхливим потоком одного разу виплеснувся на Клеванському стадіоні, де проходила традиційний футбольний бірц-турнір на прийд районної газети «Слово правди». У фіналі зустрілися «Зоря» і «Україна».

Футбольна команда «Зоря» – фіналіст всеукраїнської першості з футболу ДСТ «Колос». Нижній ряд (зліва направо): Михайло Любич, Віктор Парфенюк, Володимир Михальчук, Василь Фролов, Богдан Хом'я, Ярослав Шарпапа, Георгій Хіночик, Андрій Мацуфа, Валерій Пламачевий, Юрій Терещеня, Андрій Оліфір, Олександр Столяр, Віктор Усенко, Іосип Шуровський (не встановив.), Микола Філін, Андрій Остапчук (не встановив.), водії автобуса, Олександр Сергетта. Татарбунари, серпень 1978 року.

по-справжньому талановитим виглядав Анатолій Сосницький, причому прославився він неперевершеною симуляцією падіння у штрафному мажданьку суперника. Після таких кульбیتів суддя, як правило, призначав пенальті, який сам «постраждалий» і пробирав.

Кілька грузинів-асфальтувальників проявили себе справжніми футбольними талантами, одразу влившись в колектив. На матчі в села району, як правило, команда іздала критич «66-м газетом». Нас завжди супроводжував секретар комітету комсомолу колгоспу Валерій Пламачевий. Перемогу могли і «замотати». Валерій Іванович тільки одному йому відомим шляхом роздобував на консервному заводі лічак смородинового вина і команда десь на узліссі, а то і в колгоспній їдальні доводилося святкувати перемогу. Віта Шмаков в таких випадках разом з новобітними співаки невеселим хоромим колективом пісню, яка закінчувалась словами: «А моя Марфута упала с парашута».

Про що співаки грузини і по цей день залишається таємницею. Вони теж часто пригодили усім вином, ніколи виставляли і дорогий коньячок. Сини Скартелов, на відміну від нас, могли це собі дозволити. Усі ми були друзями, і я думаю, якби зараз трапився можливість зустрітись, зустріч ця була би найкращою душевною. Якщо відверто – грузини нас ніколи не дратували. Навпаки, ми ставились до них дуже добре, як і вони до нас. Бо були вони хлопцями простими, віяверними, щедрими, не підступними. І дійсно добре грали у футбол.

По-справжньому обдарованим футболістом був зорянським Микола Сасько. Від природи він володів унікальним дриблінгом, потужним дальнім ударом. Серед уболівальників Микола навіть отримав престижне прізвисько «Марадона» – від прізвища тодішнього аргентинського футболіста Віртуоза... Коли рано пішов із життя, але один

з Рівного на роботу в Зорю запропонував Володимир Плотинському створити у Зорі сильну футбольну команду, яка би «тримала» в області і за її межами. Володимир Антонович, який, здебільшого, був палким прихильником художньої самодіяльності, на диво, погодився. Цей вислів можна оцінювати двома. Але кожна із сторін посвоєму мала рацію...

Аргументи батька були такі: в Узбекистані є колгоспна футбольна команда (здається, називалася вона «Політотдел»), яка виступала у вищій лізі чемпіонату Узбекустану. Її утримував узбецький колгосп-мільйонер, потужний виробник бавовни. Батько розповідав мені: «Я і так, і сяк переконував Володимира Антоновича у величезній перспективі цієї справи, говорив йому, що така команда може прославити і його, і господарство; що треба буде абудувати небачений на селі новий красень-стадіон. Та і фінансово такій проєкт буде не таким і відчужним. Але який імпульс для розвитку спорту!».

Володимир Антонович тоді вирішив, що слави у нього і так вистачає, а спортом треба здебільшого займатися на роботах у полі...

Батько розповів мені тоді і про один приклад випадок, який стався із славнозвісним головою зорянського колгоспу, коли його «Волгу» із райкомівськими номерами дашкини зупинили біля Зорі на автошляху Рівне – Луцьк, аби пропустити по трасі учасників популярної тоді міжна-

ниціні, існували рідкісні лицарі мільйонного обсягу язу. Зупинка, зрештою, була законною! Та коли Володимир Антонович приїхав у колгоспну контору, буркнув: «Жнива, а вони на роверах їздять!».

Цей вислів можна оцінювати двома. Але кожна із сторін посвоєму мала рацію... З Рівного на роботу в Зорю запропонував Володимир Плотинському створити у Зорі сильну футбольну команду, яка би «тримала» в області і за її межами. Володимир Антонович, який, здебільшого, був палким прихильником художньої самодіяльності, на диво, погодився.

Цей вислів можна оцінювати двома. Але кожна із сторін посвоєму мала рацію... З Рівного на роботу в Зорю запропонував Володимир Плотинському створити у Зорі сильну футбольну команду, яка би «тримала» в області і за її межами. Володимир Антонович, який, здебільшого, був палким прихильником художньої самодіяльності, на диво, погодився.

Аргументи батька були такі: в Узбекистані є колгоспна футбольна команда (здається, називалася вона «Політотдел»), яка виступала у вищій лізі чемпіонату Узбекустану. Її утримував узбецький колгосп-мільйонер, потужний виробник бавовни. Батько розповідав мені: «Я і так, і сяк переконував Володимира Антоновича у величезній перспективі цієї справи, говорив йому, що така команда може прославити і його, і господарство; що треба буде абудувати небачений на селі новий красень-стадіон. Та і фінансово такій проєкт буде не таким і відчужним. Але який імпульс для розвитку спорту!».

Володимир Антонович тоді вирішив, що слави у нього і так вистачає, а спортом треба здебільшого займатися на роботах у полі...

Віктор Парфенюк. Він призначив у ворота зорянців сумнівний 11-метровий. Шпаківці забили і «Зоря» програє. Грузини кинулися до Чікима з великим наміром фізичної розправи. Того обступили «українці», щоб не допустити самосуду. Але «розрядка» кавказького темпераменту мусила таки настати. Грузини побили на трибуні, – вона була тоді дерев'яною і досить високою, – зібравшись на верхній ряд, посиділи трупки і стали у непристойну позу, демонструючи в такій оригінальній спосіб своє ставлення щодо несправедливості, яку тількино створилися на футбольному полі. Після показу цього «стриптизу» кавказці враз заспокоїлися...

З той «міграційної» грузинської хвилі у Зорі проживають із сій «ми Прокіп Картозя, Томас Карчава. Не так давно пішли з життя зорянці Омар Гаргаа, Михайло Карчава. Помер Гур Сурупава. Гурам і Рамін нібито повернулися в Поти. Чув, що вони ще живі...

На жаль, багато хто і з наших місцевих колишніх футболістів пішов з життя. Юрій Бондар, Степан Шиндлер, Ярослав Фісанчук, Адам Веремчук, Віктор Шмаков, Богдан Юзефчук, Михайло Любич, Олександр Столяр, Георгій Хіночик, Микола Мачука, Богдан Хом'я, Микола Борис, Олександр Фінчук, Віктор Усенко, Сергій Оліфір, Микола Сасько, Віктор Тимчук – у сумному списку тих, хто залишив цей світ. Про кожного із них я міг би коротко розповісти. Але я все таки боюся бути суб'єктивним і без усякого умислу – не точним, але добре знаю, що всі ці люди заслужували на добру пам'ять. Незалежно від того – писали про них коли-небудь чи ні...

Колі під час відвідин місцевих клаводивів він побачите на могольських плитках їхні імена, знайтьте, – у 70-х, на початку 80-х років всі вони були нашими сільськими футболістами і зірками.

Віктор ПАРФЕНЮК.

Віктор ПАРФЕНЮК.